

תת"ע 3056/12/13 - מדינת ישראל נגד חכים גבי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 3056-12-13 מדינת ישראל נ' חכים גבי
תיק חיצוני: 52200781343

בפני	כב' השופט - ס. נשיא יהושע צימרמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	חכים גבי

גזר דין

מהלך הדין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בכך שנהג ברכב בהיותו שיכור מכוח סירובו לתת דגימת שתן.

לאחר מתן הכרעת הדין עתר הסניגור להפנות את הנאשם לשירות המבחן. בקשה זו נדחתה על ידי בית המשפט וצוין בה כי **"אין מקום לדחיית הדין למשך חודשים רבים לשם קבלת תסקיר שירות המבחן. ב"כ הנאשם יכול להביא בפני בית המשפט את כל נסיבותיו האישיות של הנאשם, לתמוך את טענותיו במסמכים כפי שמן הסתם ביקש לעשות זאת מול שירות המבחן. לפיכך ב"כ הנאשם יטען לעונש".** בשלב זה ולאור הערת בית המשפט מסר הסנגור: **"לא נערכתי לטיעונים לעונש היום אבקש דחייה של מספר ימים. על מנת להכין מסמכים ועדי אופי ופסיקה"**, בית המשפט נעתר לבקשתו, אפשר לסנגור ולנאשם להערך לטיעונים לעונש, וכך אכן עשו.

כאן המקום לומר כי, כידוע, אין חובת תסקיר מבחן בעניינו וכבר עמדה על כך הפסיקה במקרים רבים. במקרים כגון המקרה שבפנינו עיקר מטרת התסקיר הינה להביא בפני בית המשפט את נסיבותיו האישיות של הנאשם וחזקה על הנאשם וסנגורו שלא יחסכו במאמצים להבאת כל מלוא הטיעונים והאסמכתאות לצורך כך, כפי שבית המשפט אפשר, כאמור. לפיכך, לא היה מקום לדחות המשפט לחודשים רבים תוך בזבז משאבי ציבור יקרים, זאת כאשר מצוקת שרות המבחן ידועה לכל.

טיעוני התביעה לעונש

המאשימה הציגה את עברו התעבורתי של הנאשם, אשר לחובתו 15 הרשעות קודמות, האחרונה מלפני כשלוש שנים בעבירה דומה - נהיגה ברכב בהיותו שיכור.

כמו כן הוצג עבר פלילי של שימוש והחזקת סמים מסוכנים. בטיעוניה ציינה המאשימה כי בהרשעתו התעבורתית האחרונה הוטל על הנאשם עונש מאסר מותנה למשך שבעה חודשים שהינו בר הפעלה. התובע ציין כי, חרף העובדה כי

בהרשעתו הקודמת הוטל על הנאשם עונש מאסר על תנאי, לא הפיק הנאשם לקחיו וביצע עבירה זאת בשנית. המאשימה ציינה כי ככלל אין מקום להארכת המאסר המותנה אלא להפעילו וכלי זה, של הארכת המאסר המותנה, מופעל רק במקרים חריגים או נדירים וכי אין מקרה זה נופל לגדרם.

לאור המפורט, עתרה התביעה לעונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח שלא יפחת משנה, הפעלת המאסר המותנה במצטבר, פסילה בפועל ארוכה ומרתיעה בת שנים, מאסר על תנאי מרתיע, פסילה על תנאי וקנס.

טיעוני ההגנה לעונש

בדיון הטיעונים לעונש עמדו טענות ההגנה על שלושה ראשים עיקריים:

א. הסניגור ציין כי **"ההרשעה ניתנה בתיק הזה, הרשעה יותר משפטית כפי שבית המשפט ניסח בהכרעת הדין, לא משהו קיצוני עובדתי של נהיגה תחת השפעת סם כזה או אחר למעט העיניים האדומות לא ראינו באופן הנהיגה שלו משהו מסכן או מסוכן"**. לכאורה משתמע מטיעונו כי עבירה של נהיגה בשכרות מכח סרוב להבדק בבדיקת שכרות חמורה פחות מעבירות שכרות בהן הוכחה רמת שכרותו של הנהג (בין אם מדובר באלכוהול בין אם המדובר בהמצאות סמים מסוכנים בגוף הנהג).

ב. באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציינה ההגנה את עבודתו המסורה ותפקידו בשירותי בריאות הכללית, כי הנאשם מעולם לא היה במאסר, הינו בעל משפחה הנשוי מזה שלוש שנים ורעייתו בהריון. כן הוצג בפני בית המשפט מכתב של מכרת הנאשם, עורכת דין במקצועה, אשר ציינה כי הנאשם הינו אדם **"שקט, צנוע ונורמטיבי לחלוטין"**. וכן כי האירוע אינו מאפיין את הנאשם. בנוסף, ציין הסניגור כי העבר הפלילי של הנאשם אינו רלוונטי.

ג. הסניגור אף טען באשר למאסר המותנה. לדבריו יתכן ולאור ניסוח הפרוטוקול וגזר הדין שם אין מקום להפעיל המאסר המותנה.

לאור המפורט, עתרה ההגנה להארכת המאסר המותנה.

דין

חומרת עבירה בנסיבותיה המסויימות

הנאשם, כאמור, הורשע בעבירה של נהיגה בשכרות. לא ניתן להפריז בחומרתה של עבירה זו ובהשפעתה על הסיכון למשתמשים, הרבים, בדרך; על חומרתה של עבירה זו, עמד בית המשפט העליון בעניין רע"פ 3638/12 וקנין נ' מדינת ישראל:

"נזכור כי הנהיגה בשכרות היא מן הרעות החולות שבכביש, שסכנתן בצדן ועלולות לגרום לאסונות, בחינת 'מכונת מוות נעה'. ההחמרה היא גישת המחוקק, וסטיה ממנה היא חריג, והמחמיר אינו מפסיד".

בניגוד לדעת הסניגור סבור בית המשפט כי חומרה יתרה לעבירה כאשר היא מאופיינת בנסיבות של סירוב, בהיותה מאיינת את האפשרות לעמוד על רמת שכרותו ורמת מסוכנותו של הנהג ובהיותה מעידה על הנהג כי אין עליו מורא

עברו הפלילי והתעבורתי של הנאשם

עברו התעבורתי של הנאשם הכולל 15 הרשעות, עומד לחובתו. מעיון בהרשעותיו התעבורתיות עולה כי אין זו הפעם הראשונה בה הנאשם נהג בשכרות. ביום 14.4.11 נדון הנאשם בגין עבירה של נהיגה בשכרות, ובהמשך להסדר טיעון שכובד, נגזר דינו, בין היתר, למאסר מותנה וללא מאסר בפועל. מתברר כי לא היה די במאסר המותנה כדי להרתיעו ולמנוע ממנו לשוב ולבצע עבירה זו. קבלת בקשת הנאשם והארכת המאסר המותנה תפגע קשות באינטרס הציבורי, תשלח מסר שלילי לנאשם ותאיין את הרתעתו והרתעת הציבור.

עברו הפלילי של הנאשם כולל הרשעות בעבירות סמים. בכל הכבוד, איני יכול להסכים עם אמירתו של הסניגור כי עבר זה אינו רלוונטי; העבירה שבפנינו הינה בגין סרוב ליתן דגימת שתן לשם בדיקת המצאות סמים מסוכנים בגופו, וכיצד אם כן ניתן לומר כי עברות סמים קודמות, אינן רלוונטיות? בנוסף, אף עברו הפלילי מלמד כי הנאשם לא למד את לקחו. בית דין צבאי גזר את דינו של הנאשם בשנת 2005, ונמנע מהטלת מאסר בפועל. אף בית המשפט, בשנת 2009, נמנע מלהפעיל המאסר המותנה, וביכר להאריכו. הנאשם לא הצדיק את מידת הרחמים ובהחלט לשוב לעבור עבירות הכרוכות בסמים מסוכנים. יתרה מזאת, כיצד עברו הפלילי בעברות סמים עולה בקנה אחד עם דבריו בבית המשפט **"אמרתי לו שעישנתי כמה שבועות לפני ואני מפחד שזה יופיע בבדיקה. לא אמרתי לו שאני מעשן מידי פעם, זה היה משהו חד פעמי, הייתי במסיבת רווקים ואני מצטער על כמה השכטות שלקחתי."** וכן: **"אני יודע בתוכי שאני לא נוגע בסמים ובטח ובטח שלא באותו יום והוא תפס אותי שער לעזאזל."**

מכל האמור בפרק זה עולה כי בגזרי הדין הקודמים, נדון הנאשם במידת הרחמים, הן בהרשעותיו הפליליות והן בהרשעותיו התעבורתיות, אולם הנאשם שב וחזר על ביצוען של העבירות בהן הוא הורשע. באם לא ימוצה הדין עם הנאשם, ישנו סיכון ממשי כי ישוב ויחזור על העבירה בה הורשע כעת ויהווה סיכון חמור ביותר לשלום המשתמשים בדרך. בנסיבות אלו, ולאחר שניתנו לנאשם הזדמנויות רבות לתקן דרכיו, איני רואה מנוס אלא לגזור את דינו של הנאשם למאסר בפועל, להפעיל את המאסר המותנה, ולשלוח הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח.

טענות נוספות של הסניגור

בטיעונו לעונש טען הסניגור לקולא כי יש להתחשב בעבודתו המסורה והתפקיד שמבצע בשרותי הבריאות הכללית, ויובהר כי הנאשם עובד כרוקח. צר לי, אך איני רואה נסיבה זו לקולא, גורלו של הציבור מונח בידו של הרוקח ומוטלת עליו אחריות רבה, הרשויות נתנו בנאשם אמון והפקידו בידיו שליטה בחומרים מסוכנים ושליטה בשלום הציבור, ועל הנאשם לנהוג, בשל כך, בזהירות יתרה, הן בהגעתו לעבודה בפיקחות מלאה והן בשימוש באותם החומרים אסורים. במסגרת טיעונו לעונש אמר הנאשם כי **"מתחילת המקרה כל מצבי הנפשי התערער, הגעתי למצב שאני סוג של מכור למשככי כאבים וכדורי הרגעה, רק מעצם היותי מרגיש שנעשתה לי סוג של עוול..."** אימרה זו מטרידה במיוחד על רקע נגישותו הרבה - בהיתר, לחומרים מסוכנים.

טענה נוספת שהועלתה על ידי הסניגור, ומוטב היה לה שלא תיטען, היתה בדבר תקפות המאסר המותנה שצויין לעיל. לשם שלמות התמונה יובאו להלן הציטוטים מתוך פרוטוקול הדיון בתיק שבמסגרתו הוטל המאסר המותנה - פ"ל 476/08 מיום 14.4.11:

בדברי ב"כ המאשימה נכתב:

"...בנוסף מבקשת להטיל פסילה על תנאי, קנס, מאסר על תנאי שלא ינהג תחת השפעת משקאות משכרים או בפסילה."

ובגזר הדין נכתב:

"... הנני מורה על עונש של מאסר לתקופה של 7 חודשים וזאת על-תנאי למשך 3 שנים התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות, תחת משקאות משכרים ונהיגה בפסילה."

טוען הסנגור כי במסגרת ההסדר סוכם כי המאסר המותנה יופעל במידה והנאשם ינהג תחת השפעת משקאות משכרים אך בית המשפט חרג מההסדר וקבע כי המאסר המותנה יופעל גם במידה ונאשם ינהג בהיותו שיכור.

ההרשעה בתיק שבפנינו הינה על נהיגה בשכרות ומשכך הינה, אמנם, בגדרי המאסר המותנה בגזר הדין שם, ואולם, גזר הדין אינו תואם להסדר הטיעון. בשל חריגה זו מההסדר טוען הסנגור כי אין מקום להפעיל המאסר המותנה כעת.

יש לדחות טענה זו מארבעה נימוקים:

1. בידוע הוא שבית המשפט אינו מחוייב להסדרי הטיעון אליהם יגיעו הצדדים ואף טרם הטיעונים לעונש הודיע בית המשפט כי אינו כבול להסדר.
2. הנאשם היה מיוצג בהליך זה וככל שנמצאה טעות, לדעתו או לדעת בא כוחו, בגזר הדין, היה עליהם להגיש בקשה לתיקונו. בהעדר בקשה מסתבר כי נחה דעתם כי גזר הדין משקף את הסדר הטיעון, ובכל מקרה, גזר הדין, כעת, חלוט.
3. במקרה דנן, המדובר בשתי עבירות, המצויות ברצף אחד בהתאם למידת חומרתן. אף אם היה מצוין בגזר הדין מאסר מותנה בעניין נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים בלבד - ללא נהיגה בשכרות, ודאי כי ניתן היה להפעיל התנאי כאשר הנאשם נהג בשכרות שהיא העבירה החמורה יותר באותו הרצף. בנקודה זו דומה טענת הסניגור לטענה כי לא ניתן להפעיל תנאי שנקבע לעבירה של תקיפה סתם (סעיף 379 לחוק העונשין) על אדם שעבר עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות או תקיפה הגורמת חבלה ממשית (סעיפים 380, 382 לחוק העונשין).
4. בתיק המדובר, הנאשם הורשע בעבירה של נהיגה בשכרות והיה זה אך טבעי כי בית המשפט יקבע התנאי לעבירה זו.

סיכום

מפורט לעיל, ומכלל הנימוקים באתי למסקנה כי אין מנוס מלהטיל על הנאשם מאסר בפועל ומהפעלתו של המאסר המותנה. יחד עם זאת, בקביעת תקופת המאסר יש לתת את הדעת לכל מלוא נסיבותיו האישיות. אלו הוצגו ע"י הנאשם וסנגורו, הסנגור אף הגיש ראיות לעונש וגם זאת יובא בחשבון. לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, ומתוך תקווה כי ישוב לדרך הישר ויימנע מלשוב ולעבור עבירות בעתיד - החלטתי כי אין למצות את הדין עם הנאשם עד תום. משכך, עונש המאסר שיוטל על הנאשם, יחפוף ברובו למאסר המותנה, כפי שיפורט להלן.

לפיכך, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

- א. מאסר לתקופה של שבעה חודשים. מפעיל מאסר מותנה בן שבעה חודשים מתיק 476/08 בית משפט לתעבורה בפתח תקווה מיום 14.4.11, ארבעה חודשים מתוכו בחופף למאסר שהוטל בתיק זה, ושלושה במצטבר.סה"כ מאסר בפועל 10 חודשים.
 - ב. מאסר לתקופה של 10 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים אם ינהג בזמן פסילה או בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים.
 - ג. פסילת רשיון נהיגתו לתקופה של 24 חודשים.
 - ד. פסילת רשיון נהיגתו לתקופה של 10 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.
- בנסיבות העניין החלטתי שלא להטיל על הנאשם קנס.

לאור חומרת העבירה והישנותה תוך עיסוקו של הנאשם ברוקחות אני מורה למזכירות להעביר העתק מגזר הדין ליועץ המשפטי במשרד הבריאות.

ניתנה והודעה היום יט' כסלו תשע"ה, 11.12.14 במעמד הנוכחים.